

Ingrid Rasmussen (S):

»Vil ministeren give en sammenligning af omkostningerne ved uddannelse og anvendelse af værnepligtige kontra stampersonel i hær, søværn og flyvevåben, ikke alene set ud fra omkostningerne i forsvaret, men også ud fra samfundsmæssige synspunkter i almindelighed, og vil ministeren endvidere fremsende en opgørelse af de direkte omkostninger pr. mand over en treårs- og over en femårsperiode?«

Supplerende svar (28/3 89):**Forsvarsministeren (Enggaard):**

Et værnepligtigt årsværk koster – det vil sige baseret på gældende konteringsforudsætninger – med nugældende lønninger ca. 188.500 kr., hvoraf lønnen udgør ca. 137.000 (inkl. feriegodtgørelse).

Fra 1. januar 1990 vil årsværksprisen være ca. 167.000 kr., hvoraf løn og værnepligtsbonus vil udgøre ca. 115.000 kr. Den nye årsværkspris er en følge af det forlig om forsvaret, der blev indgået mellem regeringspartierne, Socialdemokratiet og Kristeligt Folkeparti den 14. marts 1989.

Årsværksprisen for stampersonel, der har gennemgået den første samlede tjeneste for menige, er – baseret på tilsvarende forudsætninger – i gennemsnit 200.000 kr. Heraf udgør løn og variable ydelser ca. 180.000 kr. inkl. feriegodtgørelse.

Hvad angår de samfundsmæssige konsekvenser, anses der ikke at være væsentlige forskelle ud over de eventuelle skattemæssige og sociale omkostninger, som lønforskellen kan medføre.

Opgørelse af de direkte omkostninger pr. værnepligtig over en treårs- og over en femårsperiode kan under nævnte forudsætninger ansættes til føromtalt ca. 188.500 kr. for hvert år i perioden.

For stampersonel må tages udgangspunkt i en gennemsnitsbetragtning, idet specielt uddannelsesomkostningerne varierer betydeligt fra enhed til enhed. Herudover er der forskel i udbetaling af variable ydelser. Under den første samlede tjeneste, som i princippet er sammenfaldende med tjenesten for værnepligtige, vil udgiften være ca. 188.500 kr. (fra 1. januar 1990 ca. 167.000 kr.) pr. år. Herefter vil det være rimeligt de følgende år at gå ud fra en gennemsnitlig omkostning på ca. 200.000 kr. pr. år.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 221:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om inddrivelse af det offentliges tilgodehavender. (Udpantningsret).

Af justitsministeren (H. P. Clausen).

(Fremsat 15/3 89).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 4 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 220:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Restanceinddrivelse m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 15/3 89).

Lovforslagene sattes til forhandling.

*Forhandling***Pia Gjellerup (S):**

En række forslag fremsat af henholdsvis justitsministeren og skatteministeren har den hensigt at mindske antallet af restancer til det offentlige og samtidig sørge for en mere simpel og ensartet opkrævning af de restancer, der nødvendigvis bliver tilbage.

Skatteministerens forslag indeholder først og fremmest en forhøjelse af indregningsgrænsen for restskat til 10.000 kr. Enkelte medlemmer af Skatte- og Afgiftsudvalget har gennem lang tid ønsket en sådan forhøjelse for at lette afviklingen af restskatter på en smidig måde. Det er imidlertid ikke helt uden problemer – hvad det selvfølgelig sjældent vil være at skulle betale 5.000–10.000 kr. i efterskat – der vil nemlig med den foreslåede beløbsgrænse kunne være tale om en månedlig ekstraskat i det følgende år på næsten 1.000 kr.

Mange vil komme til at opleve en sådan ekstrabetaling lang tid efter, at et skatteår er udløbet. Hele 2 år efter, og efter at en årsopgørelse for længst er arkiveret i skrivebordsskuffen, vil man komme til at opleve en sådan skat i denne størrelse som en skatteforhøjelse, og det er jo ikke helt rimeligt.

Men det skal sammenholdes med, at det foreslås at forhøje procenttillægget – man kan sådan set sige den rente, man betaler for ikke at have betalt skatten ved kilden, sådan som det i

[Pia Gjellerup]

øvrigt er meningen – til 10 pct., og det er jo en procent, som i betragtning af, at der er tale om ikkefradragsberettigede renter, er temmelig høj.

Vi vil dog fra Socialdemokratiets side være indstillet på at tiltræde disse forslag, såfremt vi samtidig udvider muligheden for at forberede sig på at foretage frivillig indbetaling af restskat uden procenttillæg. Vi vil derfor foreslå, at fristen for frivillig indbetaling flyttes fra den 1. juli frem til den 15. august. Dette forslag vil imødekomme mange ønsker, nemlig for det første, at flere får mulighed for at indbetale restancen hurtigt og dermed gøre rent bord, for det andet, at perioden mellem opgørelse af restskatten og indbetalingsfristen bliver mere realistisk. Det vil for det tredje gøre valget mellem frivillig indbetaling og indregning med det forhøjede procenttillæg mere reelt.

Endelig vil de problemer, vi har set i hvert fald i høj grad sidste år med forsinkede årsopgørelser, blive væsentligt formindsket. Om det sidste vil jeg i øvrigt understrege, at det vil være hensigtsmæssigt, om flytningen af den frivillige indbetalingsfrist for restskat for 1988 bliver iværksat her for 1988, sådan at det har virkning i 1989 – til forskel fra de øvrige forslag. Vi ser ikke gerne den procedure gentaget, som vi så sidste år, hvor de mange problemer, vi blev præsenteret for med forkerte og forsinkede årsopgørelser, pressede administrative kunstgreb igennem i sidste øjeblik. Det er jo en lovgivningsdyd at tage højde for problemer, før de viser sig i al deres gru. Vi har en fornemmelse af, at det, vi så sidste år, ikke var en engangsforestilling. Derfor synes vi faktisk, at et sådant ændringsforslag bør tages med og have virkning allerede for 1988, sådan at vi ikke skal have administrative kunstgreb denne sommer.

Det gælder som bekendt, at man kun kan undgå procenttillæg for restskattebeløb under 25.000 kr. For beløb herudover vil der altid blive tillagt procenttillæg. Dog er der i dag en adgang til at indbetale beløb inden den 1. februar, således at restskattebeløbet kan nedbringes til under disse 25.000 kr.

Vi ved, at der af en del mennesker foretages en omfattende spekulation i denne adgang med den virkning, at hovedparten af skatten for et år først betales i januar det følgende år. Det undrer os derfor meget, at der foreslås en udvidelse af denne adgang, således at fristen flyttes fra

den 1. februar til den 15. februar. Vi mener fra Socialdemokratiets side, at adgangen til denne spekulation bør begrænses ved, at der gennemføres et princip om, at skatten skal betales i det år, indkomsten vedrører. Det vil sige, at vi ønsker at rykke fristen fra den 1. februar i året efter skatteåret til den 31. december i skatteåret.

Vi ser ikke nogen mening i at skærpe reaktionerne over for den meget store gruppe skatteydere gennem en forhøjelse af procenttillægget, samtidig med at den i antal – og kun i antal – beskedne gruppe skatteydere, der spekulerer med endog særdeles store beløb i udsat skattebetaling, får bedre regler at spekulere under.

Jeg tror ikke, at denne forskelsbehandling er helt tilsigtet, og derfor håber jeg, at vi under udvalgsarbejdet kan nå frem til en ændring af disse forhold, sådan at vi får ændringer, der som helhed giver et bedre billede af restanceinddrivelsen.

Der er enkelte andre punkter i skatteministerens forslag, som vi ønsker en afklaring af under udvalgsarbejdet, bl.a. visdommen i – hvis der overhovedet er nogen visdom i det – at forhøje mellempriodegrænsen fra 4.000 kr. til 10.000 kr.

Om justitsministerens forslag skal jeg blot sige, at der er god fornuft i i vidt omfang at samle indkrævningen af offentlige tilgodehavender hos kommunernes pantefogder. Det giver både det offentlige og restanterne bedre mulighed for at indgå aftaler og gennemføre en reel afvikling af forskellige restancetyper under ét. Under udvalgsarbejdet står tilbage at få præciseret de administrative omkostninger i denne sammenhæng, hvor der sker en omlægning fra fogedretterne til de kommunale pantefogder.

Samlet kan jeg sige, at Socialdemokratiet kan medvirke til dette forslag om samling af udpantningsretten.

Endvidere skal jeg summere i forhold til skatteministerens forslag, at vi kan medvirke til en gennemførelse af dette med de to ændringsforslag, som jeg netop har skitseret.

Jeg vil på den baggrund se hen til en udvalgsbehandling, hvor vi får nogle fornuftige ændringer igennem og generelt en bedre tilrettelæggelse af restanceinddrivelsen.

Helge Adam Møller (KF):

Vi behandler her to lovforslag, og lad mig begynde bagfra med lovforslag nr. L 221, forslaget

[Helge Adam Møller]

om udpantningsret. Det Konservative Folkeparti finder, at det er et godt forslag, og at det er godt af i hvert fald tre forskellige årsager. Først og fremmest fordi inddrivelse af gæld til det offentlige bliver mere effektiv. For det andet fordi loven, hvis den bliver vedtaget, vil give mindre bureaukrati og et mere overskueligt system for de personer, som er i restance over for det offentlige. Det er også godt. Endelig for det tredje opnår vi en lettelse i fogedretternes arbejde, og det er også godt. Udelukkende fordele, ingen ulemper, og derfor kan jeg på Det Konservative Folkepartis vegne tilsige en hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

Det andet forslag, om restanceinddrivelse af restskatter, har til formål at lette og effektivisere inddrivelsen af tilgodehavender inden for skatteområdet. Man søger at opnå formålet på to forskellige måder, dels ved at begrænse mulighederne for, at restancer overhovedet opstår, dels ved at påvirke skatteyderne – man kunne måske også sige motivere dem – til at undgå restskatter. De to formål er vi enige i.

De væsentligste punkter i forslaget er, at man hæver størrelsen af den restskat, som indregnes i skattebetalingen, fra de nuværende 5.000 kr. til 10.000 kr., endvidere, at det procenttillæg, som skal betales, forhøjes fra de nuværende 7 eller 8 pct. til 10 pct., og endelig for det tredje, at fristen for indbetaling af foreløbige skattebeløb på over 25.000 kr., som den socialdemokratiske ordfører allerede nu syntes var for lang, ændres fra den nuværende dato, 1. februar, til 15. februar. Det synes vi er en god idé. Det er især en hjælp til mange mindre erhvervsdrivende.

Endelig fremgår det af lovforslaget, at der udsendes en ændret bekendtgørelse, hvorefter stipendier fra Statens Uddannelsesstøtte, SU, omlægges fra B-indkomst til A-indkomst.

Det Konservative Folkeparti kan også støtte dette lovforslag. Vi finder det godt, at der kommer administrative lettelser, og glæder os over, at alene det, at man hæver indregningsgrænsen fra de nuværende 5.000 kr. til 10.000 kr., ifølge de beregninger, man har foretaget, vil medføre, at der skal behandles næsten 40.000 færre restancesager i de kommende år. Det er altså en stor lettelse for de lokale skatteforvaltninger.

Jeg er også sikker på, at det for mange skatteydere – og det er jo os alle sammen – vil betyde en lettelse, idet der fremover bliver betydelig

flere, som ikke skal foretage indbetalinger af restskat på den sædvanlige måde med 3 opkrævninger, men fremover »slipper« med at få restskatten indregnet i det kommende års skat. Det tror jeg vil betyde en lettelse for mange familier, som har en stram økonomi – og det er der mange der har, uanset hvor meget man tjener – og som derfor vil have svært ved at betale restskatten kontant. De opnår altså en mere hensigtsmæssig betalingsform.

Endelig nævner forslaget en særlig bekendtgørelse om at ændre SU-stipendier fra B-indkomst til A-indkomst. Jeg er ikke i tvivl om, at dette vil nedbringe antallet af restancer, idet der derved løbende trækkes A-skat af de udbetalte SU-beløb, frem for at de studerende på et senere tidspunkt selv skal indbetale B-skat. Det tror jeg er en fordel.

Konkluderende kan jeg altså sige, at Det Konservative Folkeparti kan støtte begge lovforslag.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg skal til hr. Helge Adam Møllers bemærkning om kildeskattebekendtgørelsen sige, at det er lidt af en uskik, at vi har den slags menings-tilkendegivelser i lovforslagene, for det vedrører ikke lovgivningsarbejdet at ændre en kildeskattebekendtgørelse. Jeg takker for, at opmærksomheden blev henledt på det, så jeg kunne komme med denne supplerende bemærkning fra Socialdemokratiets side.

Jens Thoft (SF):

Dette lovforslag, nr. L 220, har – set med SF's øjne – en klart forkert social profil. For hvad er det, der sker? Der sker det, at velhavergrupperne, der er i stand til at lave store restskatter, får udskudt § 59's indbetalingsfrist, fra 1. februar til 15. februar, og det har en klart skæv social profil. Samtidig bliver fattigrøvene udpantet med bål og brand i den anden ende. Det er lige præcis det, der kommer til at ske med forslaget.

SF kan altså ikke give tilslutning til disse to lovforslag, sådan som de foreligger. Der er godt og skidt imellem hinanden.

Men lad os prøve at se på de enkelte dele af forslaget:

Indregningen af restskat på op til 10.000 kr. i det kommende års skattekort får umiddelbart SF's støtte. Det vidste ministeren også godt i

[Jens Thoft]

forvejen, for SF's tidligere skatteordfører Ejner Larsen var allerede sidste sommer i gang med den sag, og jeg har selv rejst den også i spørgsmål til ministeren.

Forhøjelsen af procenttillægget ved restskat: Det er klart, at renteaftgiften alt andet lige tilsiger, at procenten bør forhøjes – under forudsætning af, at alt andet er lige. Men vi har jo samtidig fået et stadig lavere renteniveau. Jeg synes ikke, at der i bemærkningerne til lovforslaget er en tilstrækkelig argumentation, så det vil vi se på i udvalget. Det er da muligt, at ministeren har bedre argumenter for at forhøje, men umiddelbart forekommer 10 pct. mig dramatisk, når vi tager i betragtning, at beløbet ikke er fradragsberettiget.

Dernæst kommer vi til forlængelsen af § 59-indbetalingerne, som fru Pia Gjellerup også var inde på. Der er jeg fuldstændig enig med hende. SF vil under ingen omstændigheder støtte en udskydelse af betalingsfristen fra 1. februar til 15. februar. Jeg kan tværtimod allerede nu bebude, at SF vil fremsætte eller eventuelt støtte det forslag, som også fru Pia Gjellerup bebudede, et ændringsforslag, således at al restskat over et vist beløb, der ikke er indbetalt inden indkomstårets udgang, bliver rentebelagt. Vi har nogle aldeles grelle eksempler på helt oplagt og regulært misbrug, og tidligere tal fra ministeren har i øvrigt vist, at det gælder generelt. Det er sådan, at de skyldnere, som indbetaler restskat inden 1. februar, i gennemsnit skylder 85.000 kr. Det var de seneste tal, vi fik fra ministeren. Og man kommer altså ikke til at skyldte i gennemsnit 85.000 kr. i restskat, uden at det er culpøst ud over alle grænser. Når folk derfor benytter denne mulighed, er der tale om, at man udnytter en ualmindelig ubegavet lovgivning, som giver velhavergrupperne mulighed for at lave rentefri skattecredit, og det er altså for tosset. Jeg har gentagne gange påpeget, at her var der behov for en misbrugerbetaling, og jeg håber, det lykkes os at komme igennem med det i udvalget.

Fru Pia Gjellerup foreslog, at betalingen af mindre restskatter skulle udskydes fra 1. juli til 15. august. Hvis det sker administrativt uden om Folketinget og lovgivningen, fordi man i Statsskattedirektoratet ikke kan blive færdig med sit arbejde, vil jeg meget gerne se på det, for jeg vil hellere være med til at lovgive end til at se ministeren gennemføre det administrativt.

Det, der blev gennemført sidste år, må have været stangulovligt, skønt jeg erkender, at jeg nok som skatteminister havde foretaget det samme. Det var nok nødvendigt, derfor har ministeren heller ikke fået voldsom kritik fra os, men det er en uting, at man ændrer lovgivningen administrativt. Hvis vi må erkende, at man ikke kan blive færdig til tiden, ser jeg velvilligt på det ændringsforslag, fru Pia Gjellerup bebudede, og vi må også se på det i udvalget, for ministeren kan måske oplyse, i hvilken udstrækning man forventer at blive tidligere færdig i år.

Til spørgsmålet om indeholdelse af kildebetalt ved visse indkomster, f.eks. dem, der omtales i loven om Statens Uddannelsesstøtte, vil jeg gerne sige, at vi finder, at det er et skridt i den rigtige retning. Skatteydere kommer uforvarende ud i restskatter, og det er noget rod, at SU ikke for længe er blevet belagt med skatte-træk. SF har arbejdet for det, og jeg er glad for, at ministeren har fået det med i forslaget; det finder vi helt i orden.

Punktet om bundgrænsen for betaling af restskat og udbetaling af overskydende skat har også SF's umiddelbare sympati, men jeg vil gerne gøre opmærksom på ét punkt: hvis en skatteyder kommer til at skyldte skattefar bare 2 kr., bliver de overført til næste år, men hvis han har 24 kr. til gode, kan man ikke finde ud af at overføre dem, så bliver de nationaliseret. Ikke fordi jeg har noget imod nationaliseringer – det ser jeg gerne – men det skal altså ikke være den slags småbeløb, vil jeg gerne understrege. Når man kan finde ud af at overføre den ene slags til næste år, må det også være muligt for den anden, og hvis man kan det, må ministeren gerne sætte grænsen endnu højere op. Det er da tosset, at man bruger næsten 25 kr. på at udbetale 26 kr., så ministeren må gerne sætte grænsen op til 100 kr. Der vil være administrative lettelser ved det, det vil spare nogle penge i Statsskattedirektoratet – det synes jeg er fornuftigt – og skatteyderne kan såmænd være ligeglade med de småbeløb, når blot de bliver indregnet det efterfølgende år, men jeg vil gerne sige, at det er en ufravigelig betingelse for os. Når man kan det ene, må det også være muligt at gøre det andet.

Selv om SF ikke kan støtte hele lovforslag nr. L 220, er der ingen tvivl om, at de dele, vi kan tilslutte os, vil være med til at nedbringe restancerne og lette administrationen hos landets

[Jens Thoft]

pantefogder, og så har vi sorteret alt ministerens skidt fra.

Så kommer vi til lovforslag nr. L 221. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi er tilhængere af, at folk, der skylder, skal betale, når de kan. Det er noget rod, at andre skatteydere må betale den skat, som folk ikke betaler, og vi er tilhængere af, at det offentlige inddriver sine restancer med en rimelig effektivitet, ingen tvivl om det. Men der må altså være grænser, og jeg synes, at ministeren med sit forslag er i gang med at overskride dem.

Jeg vil også godt nævne nogle eksempler fra den lovgivning, vi har, hvor jeg synes, at pantefogderne farer frem med bål og brand. En pressefotograf fik et rejselegat på 100.000 kr., og kl. 9 om morgenen næste dag læste man på pantefogedkontoret, at nu havde hun fået 100.000 kr., så hun kunne bliver dygtigere og bedre. Så ringede man til hende og spurgte: Er du hjemme, for så kommer vi og henter checken? Og det gjorde man så! Det finder jeg ikke acceptabelt, ud over at jeg mener, at det er tvivlsomt, om det overhovedet er lovligt, men det er en anden historie. Allerede i dag har vi altså eksempler på, at skattevæsenet farer frem med bål og brand, og jeg vil gerne skyde direkte på det københavnske skattevæsen. Det er muligt, at københavnere er nogle særlige slyngler, så det er årsagen til, at man har den holdning, men jeg vil gerne sige, at de eksempler, jeg har, hvor der virkelig er anledning til at kritisere den fremgangsmåde, der benyttes i dag, især er fra hovedstadsområdet. Vi skal være betænkelige ved at fare frem med bål og brand på den måde, som det somme tider sker.

Betingelsen for, at restancer kan inddrives ved udpantning, er efter vor mening, at der hos den pågældende skal foreligge forsæt eller grov uagtsomhed, og at grundlaget for beregningen af ydelsen har været så gennemskuelig, at de pågældende ydelsesmodtagere – pensionister, unge mennesker, folk, der har fået huslejetilskud – har haft en reel chance for at se, at nu tjener man mere end det, der var forudsættningen for ydelsen, så man bør gå på socialkontoret, eller hvor man skal hen, og gøre opmærksom på, at nu er forholdene ændret. Under disse tre forudsættninger har jeg ikke noget imod, at man strammer reglerne, men det er ufravigeligt, at de skal være opfyldt. Vi skal også være opmærksomme på, at ni tiendedele af de oplys-

ninger, som bruges til den slags beregninger, rent faktisk er fremskaffet af den pågældende myndighed selv gennem forskellige registersammenkøringer.

Endelig er jeg bekymret over, at ministeren i sit forslag specielt nævner ungdomsydelsen. Den er jo som bekendt afskaffet for længst, og jeg har beklageligvis ikke fået indtryk af, at regeringen vil genindføre den. Efter mit indtryk er det meningen, at denne strenge udpantningsregel skal gennemføres med tilbagevirkende kraft, og det ser jeg ingen grund til, det er jeg betænkelig ved.

Samarbejde mellem toldfogderne og de kommunale pantefogder kan SF umiddelbart tilslutte sig.

I øvrigt mener jeg, at i stedet for at koncentrere sig om at udpante fattigfolk med bål og brand bør man i det offentlige se på de gældssaneringsbestemmelser, der er, og anvende dem mere offensivt. Det var også vores tanke, at gældssaneringerne skulle anvendes på fattigfolk, men deres gæld er sjældent stor nok til, at de kan komme ind under de eksisterende regler. Jeg synes også, at told- og pantefogder bør afskrive restancer, hvor der ikke er noget specielt håb om at få dem inddrevet i en umiddelbar fremtid. Det er jo desværre sådan, at told- og skatterestancer er noget, som kan ligge som en tikkende bombe under den pågældende i årevis, og det synes jeg er noget rod.

Skrunsager Skau (V):

Venstre kan støtte de to forslag vedrørende restanceinndrivelse og udpantningsret, som vi behandler nu. Formålet med de to love er at gennemføre nogle forenklinger, lette selve restanceinndrivelsen, få det effektiviseret noget mere, og nogle af tingene er også indeholdt i finanslovsaftalen, som blev indgået i december 1988.

Jeg vil også gerne sige klart, at vi har et samfund, hvor alle borgere, skatteydere og de, der har indkomster, må være med til at bære de fælles byrder. Når hr. Jens Thoft nævner fattigfolk, som ikke kan betale, må jeg gøre opmærksom på, at der bag en inddrivelse af skat har været en indkomst. Det er jo en nødvendighed for at kunne beregne en skat, således at de er med til at betale til vores fælles husholdning. Jeg synes også, det ligger i forslagene, at vi på en bedre måde kan sikre, at vi får midlerne ind til vore fælles kasser, staten, amter og kommuner.

[Skrumsgør Skau]

Som sagt støtter Venstre de to forslag, og vi er sikre på, at de vil være med til at reducere de offentlige restancer, som er blevet alt for store, og samtidig effektivisere udpantningen, hvor vi efter forslagernes vedtagelse pålægger de kommunale pantefogder samlet at få midlerne ind og desuden overfører flere restancer til dette område.

Forslagene foreslår datoen for frivillig indbetaling udskudt til den 15. februar, fordi det falder sammen med fristen for indsendelsen af oplysningskortene til skattevæsenet. Det mener vi i Venstre er en god idé, fordi skatteyderne så har haft mulighed for at vurdere deres samlede indkomster og har fået oplysningerne fra banker og sparekasser og deres arbejdsgivere. Jeg vil også gøre opmærksom på her, at mange borgere har en indkomst, som varierer temmelig kraftigt i årets løb, og derfor først i januar eller februar kan gøre deres indkomstforhold op. Det er meget svært for mange at gøre det allerede i slutningen af året, og derfor føler vi i Venstre, at en udskydelse af datoen til den 15. februar er en god ting.

Venstre kan som sagt støtte de to lovforslag, og jeg håber på en hurtig behandling i Skatteudvalget, således at vi også kan få en hurtig vedtagelse her i salen ved anden og tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Det er da rigtigt, at erhvervsdrivende kan have svært ved at opgøre deres skattepligtige indkomst helt korrekt. Men jeg har et eksempel, hvor en selvstændig erhvervsdrivende i et liberalt erhverv, der ikke er ukendt med skattelovgivning – så er jeg vist ikke gået den pågældende for nær – har haft § 59-indbetalinger på et sted mellem 172.000 kr. og 225.000 kr. de sidste 5 år. Det er ikke rimeligt, det er misbrug. Og jeg kender den pågældendes erhverv og ved, at han er i stand til at finde ud af, om han skylder eller ikke.

Aage Brusgaard (FP):

Angående lovforslag nr. L 221 kan jeg forhåbentlig glæde justitsministeren ved at sige, at Fremskridtspartiet er venligsindet over for forslaget og vil arbejde positivt i udvalget.

Lovforslag nr. L 220 kunne vi kalde for en skattepåskepakk med en 6-7 æg. Fremskridts-

partiet synes, at der er både friske og halvrådnæ æg i pakken, og jeg vil først nævne dem, der ud fra et Fremskridtssynspunkt er friske. Jeg kan kalde dem punkt 1 og så nedefter:

1: Restskat på op til 10.000 kr. indregnes i næste års forskudsskat mod nu 5.000 kr. Det synes vi er o.k.

2: Bundgrænsen for opkrævning hæves fra 25 kr. til 100 kr. Det er et skridt i den rigtige retning, og Fremskridtspartiet synes måske nok, at vi kunne gå længere end til 100 kr.

3: Stipendier fra SU omlægges fra B-indkomst til A-indkomst. Det får også et plus fra Fremskridtspartiet.

4: Ændring af fristen for frivillig indbetaling fra 1. til 15. februar er også et skridt i den rigtige retning. Vi kunne godt tænke os, at fristen blev lidt længere, men o.k., den får i hvert fald et plus.

Med punkt 5 kommer vi så til noget af det, vi mener er et af de rådne æg og forkert, nemlig at arbejdsgiveren selv skal tilbageholde skat for gaver på over 6.000 kr. Vi mener, at det ofte vil blive vanskeligt for en arbejdsgiver at vurdere, hvorvidt der skal trækkes skat af et guldur eller en udlandsrejse eller en anden ting; så det må være en sag for lønmodtageren og skattevæsenet at finde ud af, hvad der skal trækkes i skat af en eventuel gave.

Det mest rådne er det, jeg kommer frem til nu, og som jeg kan kalde punkt 6. Det er, at det ikkefradragsberettigede tillæg på 6-8 procent for restskat foreslås forhøjet til 10 procent. Det er særdeles uheldigt for dem, der måske helt uvidende er i den situation, at de skal af med restskat.

Fremskridtspartiet vil stille nogle ændringsforslag under udvalgsarbejdet, og så får vi jo se, om vi får nogle af dem vedtaget. Gør vi det, vil vi selvfølgelig støtte forslaget, når det kommer til tredje behandling, men ellers vil vi nok ikke.

Elisabeth Arnold (RV):

De to lovforslag i dag drejer sig jo begge om nogle administrative forenklinger.

Lovforslag nr. L 221 om overførsel af flere forskellige instanser til de kommunale pantefogder, så folk ikke skal møde op eller modtage henvendelse fra flere forskellige steder, når de skylder til det offentlige, kan vi fra radikal side ikke se noget specielt odøst i. Det er en udmærket idé og er sikkert både forenkling og besparende.

[Elisabeth Arnold]

Forslaget om restanceinddrivelser er sammensat af flere elementer, og i modsætning til den sidste taler synes jeg ikke, at der er påfaldende mange rådne æg i pakken. Jeg synes, det er nogle fornuftige forslag.

Forhøjelsen af grænsen for indregning i det kommende års kildeskat fra 5.000 kr. til 10.000 kr. vil sikkert være en lettelse for mange skatteydere, og den obligatoriske indregning af de første 10.000 kr., hvis man har større skatterestancer eller restskat, er også fornuftig. Det er jo netop sådan, at de restskatter, der skal betales i rateefterbetaling, er vanskeligere at få betalt, fordi det føles voldsomt for den familie, der i 3 måneder skal have store beløb ekstra op af den daglige husholdningspung. Hvis det derimod bliver bredt ud over et helt år, vil det ofte føles betydelig lempeligere, og det er en lettelse både for skatteyderne og i det administrative arbejde, så det kan vi give fuld tilslutning til fra Det Radikale Venstre.

Forhøjelsen af procenttillægget fra 7 eller 8 procent til 10 procent er vi også tilfredse med. Der skal ikke være flere incitamenter end højst nødvendigt til at låne af staten, og vi mener, det er rimeligt at lave en regulær stramning på skattemrådet her.

Så er der den frivillige indbetaling på mere end 25.000 kr., som bliver udskudt i 14 dage. Det forekommer at være en meget beskeden ændring, og jeg vil godt spørge skatteministeren, om udvidelsen af fristen udelukkende skyldes, at man så har sit oplysningskort og derfor formodes at have overblik over sin økonomi, eller andre tekniske årsager. Jeg kan ikke bedømme, om det har den store betydning for særlig mange skatteydere, og jeg vil da godt i tilknytning til det, hr. Jens Thoft sagde, spørge, hvor mange skatteydere der egentlig findes i landet, som benytter denne mulighed for at låne billigt af staten systematisk år efter år. Kan man gå tilbage og se, hvor mange skatteydere det egentlig drejer sig om? Er det et særlig alvorligt problem, som vi skal lægge megen vægt på, eller kan vi sige, at det er ganske få personer, der har fundet den såkaldte fidus?

Indeholdelsespligten for arbejdsgiveren ved særlig indkomstskat synes vi er ganske logisk og naturlig. Han skal i forvejen indeholde indkomstskat fra arbejdstagerne, så det er kun en naturlig forlængelse af gældende praksis.

Og så er der endelig stipendier fra Statens Uddannelsesstøtte, som bliver A-indkomst i stedet for B-indkomst. Det synes vi er helt i orden; det er et præventivt forslag, som gerne skulle gøre det mindre sandsynligt, at de studerende kom til at sidde med store skatterestancer eller en stor gæld. Man kan indvende imod forslaget, at det vil give de studerende lidt mindre likviditet, men det er i så fald en likviditet, som de egentlig ikke havde ret til. Deres samlede indkomst og samlede skattebyrde skal naturligvis ikke ændres ved dette forslag, så det har også vores tilslutning.

Jeg har dog i forbindelse med SU-forslaget et enkelt spørgsmål angående de administrative organer, som skal opkræve skatten fra de studerende. Er de egentlig dimensioneret til det? Er de vant til det? Hvordan har de studerendes skat tidligere været opkrævet, og vil der blive administrative problemer i forbindelse med overgangen fra B-indkomst til A-indkomst for de studerende?

Endelig vil vi sige om ændringen af bagatelgrænserne, at de efter vor mening stadig ligger meget lavt. Men o.k., det er et skridt i den rigtige retning, så vi vil tilsige lovforslagene en villig og hurtig behandling i Skatteudvalget.

Arne Melchior (CD):

Mit partis ordfører, fru Bente Juncker, har med mindre end en times varsel måttet sende afbud af helbredsmæssige grunde. Mit indlæg vil derfor ikke kunne svinge sig op til den ledige kvalitet, som vi normalt forventer af et CD-indlæg i folketingssalen. Vi har jo endnu ikke fået mulighed for at tage kontormaskineri, herunder telefaxmaskiner, hjem fra folketingsbygningen, og derfor har hendes grundige forberedelse ikke kunnet nå herind i tide.

Men jeg har da den glæde at kunne meddele de to involverede ministre, at CD's gruppe i går har vedtaget at stille sig positivt over for disse forslag og kan tilsige en udvalgsbehandling gående ud på at få disse lovforslag gennemført efter deres hovedsigte. Det ændrer naturligvis ikke, at der under udvalgsarbejdet kan være en del ting af mere teknisk art at se nærmere på, som jeg ikke har haft tilstrækkelig indsigt til at forelægge her.

Jeg har derfor med særlig interesse lyttet til den socialdemokratiske og til SF's ordfører og fandt nogle betænkeligheder deri, som jeg rent principielt kan dele.

[Arne Melchior]

Jeg synes nok, at hr. Jens Thoft forenklede meget og gik meget vidt i sin viden om, hvad der var skrupforkert, og jeg skal anholde noget, jeg bemærkede. Hr. Jens Thoft nævnte et tilfælde med en restskat på 85.000 kr. og erklærede, at det altså ikke kunne ske, uden at der var en hensigt om at skaffe sig billige lån; sådan noget kunne ikke ske af vanvare, men måtte være en planlagt gratis låntagning, og hr. Jens Thoft var meget forarget over et tilfælde af den art. Meget mere skånsom var han over for et tilfælde, hvor en fotograf skulle have inddrevet et beløb, der i hvert fald lå godt på den anden side af 100.000 kr., og som altså var en skattegæld. Her gik forargelsen på, at man noget hurtigt og kraftigt gav sig til at inddrive denne gæld. Men der må vel også i dette tilfælde være den omstændighed, at man ikke sådan kommer til at være i restance med hundredetusinder – det drejede det sig vist om; nu blev der altså indkradset 100.000 kr. i skat – uden at der også bag det må ligge en hensigt.

Jeg ved godt, at hr. Jens Thoft har ført sig meget stærkt frem i radioen i netop denne sag, og jeg holder ikke meget af, at vi drøfter enkeltsager her fra Folketingets talerstol. Jeg skal bare gøre opmærksom på, at der er et misforhold mellem forargelsen på den ene side og det stærke forsvar for skyldneren i det andet tilfælde, og da hr. Jens Thoft er revisor, ved han godt, at det pulserende liv former sig vældig forskelligt for forskellige mennesker, og at det derfor ikke er så enkelt.

Da hr. Jens Thoft var oppe til en replik, fremdrog han et andet eksempel, som han havde kendskab til, og det er da rigtigt, at det er meget vanskeligt at udforme reglerne således, at de absolut ikke kan gøres til genstand for misbrug. Den, der søger den absolutte retfærdighed, vil nok komme til at gøre mere skade end gavn; det er derfor, at udvalgsarbejdet i disse ting vil være så vigtigt, og det vil fru Bente Juncker i Skatteudvalget og hr. Nør Christensen i Retsudvalget vide at tage sig af på grundig og fair måde.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg skal medgive hr. Arne Melchior, at han har ret; der er et misforhold, og det hænger sammen med to ting.

For det første hænger det sammen med, at jeg talte om et gennemsnit. Folk, der benytter § 59-indbetalingerne, har i gennemsnit 85.000 kr. i restskat, og det er altså temmelig meget, når der er tale om et gennemsnit. Det betyder jo, at nogle ligger meget langt over, og hvis hr. Arne Melchior og jeg har indbetalt 500 kr. for at slippe for renterne af de sidste 500 kr., fordi det var 25.500 kr., vi kom til at skyldte, så er det jo med til at trække gennemsnittet dramatisk ned, og der er jo faktisk mange af de dér småindbetalinger efter § 59. Derfor mener jeg, at vi skal være opmærksomme på, at et gennemsnit på 85.000 kr. taler for, at nogle misbruger det ganske voldsomt, og dér nævnte jeg så denne repræsentant for de liberale erhverv, som i de sidste 5 år havde haft § 59-indbetalinger på et sted mellem 172.000 og 225.000 kr. Jeg vil bede de pågældende om at rette henvendelse direkte til udvalget, så det kan blive gjort bekendt med sådanne konkrete sager; det synes jeg kan være nyttigt.

Så til sidst om pressefoto grafen. Dér synes jeg egentlig at hr. Arne Melchior har ret, når han siger, at den pågældende jo ikke uforvarende er kommet til at skyde skattefar over 100.000 kr., for det må den pågældende jo have gjort, det kan jeg også erkende. Det mener jeg hr. Arne Melchior har ret i, men forskellen er dér, at den pågældende kommer til at betale renter og udpantningsgebyr osv. Det er dyre renter, og de bliver endnu dyrere, hvis forslaget her vedtages, mens de typiske § 59-betalere er folk, der har styr på deres økonomi og i realiteten stjæler rentefordelen fra os andre. Når en skatteyder kommer til at skyldte ¼ mio. kr. i restskat, har han i realiteten haft denne kvarte million kroner mere stående på sin kassekredit i over et år, og det er da noget værd, skulle jeg hilse og sige.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne kvittere for hr. Jens Thofts replik, som jeg synes var fair og relevant, og skal derfor gentage, at sigtet er der nok ikke så stor uenighed om. Jeg føler såmænd også, at der ikke er så stor uenighed mellem ministrene og hr. Jens Thoft på dette område.

Jeg vil godt benytte lejligheden til – sikkert på ret manges vegne, også en del af ordførernes – at rette en gratulation til skatteministeren og hans embedsstab for den meddelelse, vi fik i

[Arne Melchior]

går, om, at det er lykkedes at komme på forkant tidsmæssigt af opgørelser og reguleringer af skat – positiv eller negativ – for henholdsvis skatteydere og statskassen. Jeg synes, at når vi taler skat i dag, så er der lejlighed til at kippe med flaget; vi er jo ikke forvante med nyheder af den art, og jeg synes, det er et flot resultat.

Kofod-Svendsen (KRF):

Lad mig begynde med konklusionen: Vi kan fra Kristeligt Folkepartis side tilslutte os intentionerne i de to fremsatte lovforslag.

Begynder jeg med justitsministerens, kan jeg kort sige, at den ændring, der er tale om, virker fornuftig, som om man netop vil fjerne urime- ligt bureaukrati og gøre tingene mindre res- sourcekrævende. Det kan selvfølgelig ske, at vi under udvalgsarbejdet bliver klar over, at der skal foretages et par justeringer; det er vi selv- følgelig parate til, men selve sigtet synes vi er rigtigt.

Skatteministerens forslag indeholder adskil- lige dele, enkeltpunkter, og sigtet, nemlig at let- te restanceinddrivelsen på skatteområdet, synes vi er rigtigt. Så er der jo altid de her afvej- ninger, om man lige har ramt den rigtige græn- se; det kan vi selvfølgelig drøfte, og det er da noget af det, som jeg synes vi skal se på under udvalgsarbejdet, altså om der er noget, der kan forenkles lidt mere, om man kan sætte grænsen et andet sted.

Men ellers må jeg sige, når jeg tager de enkel- te punkter, at det at gå fra 5.000 til 10.000 kr. med hensyn til at indregne næste års forskuds- skat synes jeg virker fornuftigt. At man ikke skal – det forstår jeg er hr. Jens Thofts anliggen- de – spekulere i at få en restskat, og at procent- tillægget derfor vil blive forhøjet, synes vi også er rigtigt. Og at der bliver samstemmighed mel- lem, hvornår man kan foretage frivillige indbe- talinger af sin restskat, og den dag, hvor man har oplysningskortet, synes jeg også virker ri- meligt, for med hensyn til den forskel på en 14-15 dage synes jeg man kan spørge, om den har været særlig hensigtsmæssig.

At arbejdsgiveren skal beregne skat af fra- trædelsesgodtgørelse og jubilæumsgratiale, op- fatter jeg også som fornuftigt og hensigtsmæs- sigt, og ligeledes den overførelse, hvor man om- lægger stipendier fra SU fra B-indkomst til A-indkomst, så man løbende betaler skat og ik- ke har en eller anden efterregning senere. Vi vil

være åbne for – hvis der kommer fornuftige og rimelige indvendinger under udvalgsarbejdet – at arbejde for, at hvad der måtte være behov for af forbedringer, bliver fulgt op, men ellers synes vi, det virker fornuftigt.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne takke for den altovervejende positive modtagelse, som lovforslaget har fået. Undertitlen til lovforslaget er restanceinddri- velse, men i virkeligheden er det vigtigste punkt i forslaget at forebygge, at restancesager over- hovedet opstår. Det synes jeg er vigtigt at un- derstrege. Det sker ved at udvide området for, hvornår en restskat kan indregnes i og derfor opkræves sammen med næste års løbende skat. Den tekniske måde at gøre det på er at forhøje indregningsgrænsen fra 5.000 kr. til 10.000 kr. Det betyder altså, at restskatter på op til 10.000 kr. fremover kan regnes ind i næste års skat og opkræves samtidig.

Denne grænse på 5.000 kr. har stået uændret siden 1981. Alene af den grund er der al mulig grund til at forhøje grænsen i takt med den pris- udvikling, der har fundet sted. Vi har så endda lagt lidt til i den hensigt at gøre det lettere at få betalt restskatterne. Al erfaring viser, at det går lidt nemmere med at betale restskatten, når den indregnes i næste års skat og opkræves sammen med næste års skat i 12 månedlige rater, og vi skønner, at ved på den måde at indregne rest- skatten i næste års skat og opkræve den sam- men med den kan der spares op imod 40.000 inddrivelsessager. Det er altså et vældigt bidrag til en afbureaukratisering på dette område, samtidig med at vi altså sparer en række skat- teydere for nogle besværlige restancesager.

Denne hensigt forstærkes af, at indregning i næste års skat gives obligatorisk for de første 10.000 kr., så de vil altså under alle omstændig- heder blive indregnet – i modsætning til de nu- værende regler, hvor skyldig restskat på over 5.000 kr. opkræves i 3 rater for hele beløbets vedkommende. Så det er det første og overho- vedet væsentligste i denne pakke at forebygge restancesager.

Et andet vigtigt sigte med forslaget er at til- skynde til at undgå, at restskatter opstår, altså at tilskynde den enkelte skatteyder til en så præcis forskudsregistrering som muligt, sådan at der bliver den bedst mulige overensstemmel- se mellem det, man foreløbig betaler i skat, og det, der skal være den endelige skat.

[Skatteministeren]

Midlet til dette er at forhøje det procenttillæg, der lægges oven i den restskat, der opkræves. I de nuværende regler er procenttillægget på 7, henholdsvis 8 pct., afhængig af restskattens størrelse. Der indføres nu et fælles procenttillæg på 10 pct. uanset restskattens størrelse.

Jeg har hæftet mig ved, at såvel fru Pia Gjellerup som hr. Aage Brusgaard har sat spørgsmålstegn ved rimeligheden af at forhøje procentsatsen helt op til 10 pct. Jeg vil godt til illustration af, hvorfor det er 10 pct., sammenlignende med, hvad renteniveauet i øvrigt er på kapitalmarkedet i øjeblikket, fordi det, der er sigtet med at forhøje procenttillægget til 10, er jo at sige, at det skal i hvert fald ikke være billigere at låne penge hos skattevæsenet end at gå hen i sit pengeinstitut og låne.

Det betyder, at vi så skal prøve at sammenligne med f.eks. pengeinstitutternes udlånsrente. Nu skal vi samtidig tage hensyn til, at disse 10 pct. i procenttillæg dækker en periode, der er længere end 1 år, fordi den gennemsnitlige kredittid for den restskat, vi her taler om, er 14½ måned. Disse 10 pct. er altså ikke en pro anno rente, det er faktisk en rente, der skal dække en gennemsnitlig kredittid på 14½ måned. Hvis vi så prøver at omregne 10 pct.s tillægget, der jo ikke er fradragsberettiget, til en udlånsrente, der er fradragsberettiget, og samtidig tager hensyn til, at vi taler om en kredittid på 14½ måned, så har vi beregnet, hvis man tager hensyn til, at der også skal betales renteaftgift af et lån i et pengeinstitut, at disse 10 pct. i ikke fradragsberettiget tillæg svarer til en udlånsrente på 11,5 pct., hvis vi regner med renteaftgift. Hvis vi regner uden renteaftgift, svarer det til en udlånsrente på 15¾ pct. På den måde mener vi med et procenttillæg på 10 at have lagt os nogenlunde i et niveau, der sikrer, at det ikke mere er favorabelt at låne sine penge hos skattevæsenet end i pengeinstituttet. Med andre ord er der et indbygget incitament til at undgå en restskat, altså at forskudsregistrere sig så præcist som muligt. Så der er faktisk foregået nogle meget nøje overvejelser og afvejninger, da den procentsats på 10 er blevet fastsat.

Til gengæld for, at dette procenttillæg til restskatten forhøjes, sker der så også en mindre forbedring af muligheden for at foretage en frivillig og tillægsfri indbetaling af restskat. Det har også flere ordførere hæftet sig ved, idet datoen

for en sådan frivillig indbetaling rykkes ifølge forslaget fra 1. februar til 15. februar. Der er den eneste ene begrundelse for at flytte datoen til den 15. februar, at der simpelt hen på den måde gives lidt mere tid til at skabe sig det overblik, der skal til, for at foretage en sådan frivillig indbetaling. Skatteyderen skal simpelt hen have de bedste muligheder for at foretage en tillægsfri indbetaling i god tid. Vi har en interesse i, at der i videst muligt omfang sker sådanne frivillige indbetalinger på et så tidligt tidspunkt i året som overhovedet muligt. Det at rykke datoen disse 14 dage giver formodentlig bedre mulighed for at foretage en tidlig, tillægsfri restskatteindbetaling, og det har samfundet en interesse i.

Når så datoen 15. februar er valgt, har det selvfølgelig en sammenhæng med, at det samtidig er datoen for indlevering af oplysningskortet, og så har vi én dato at operere med, det er nemmere at have med at gøre, og så er der også større sikkerhed for, at den enkelte skatteyder har de materialer, der skal til for at kunne beregne, hvilken restskat der eventuelt skal indbetales tillægsfrit.

Det betyder altså, at regelsættet nu ifølge forslaget er, at senest den 15. februar kan hele restskatten indbetales tillægsfrit. Men samtidig er der den supplerende regel, at op til 25.000 kr. kan indbetales tillægsfrit helt frem til den 1. juli. Den dato, 1. juli, blev for år tilbage fastsat som et kompromis imellem forskellige modstridende hensyn, hvor et af hensynene havde været, at så mange skatteydere som muligt skal have modtaget opgørelsen inden den 1. juli, så man også dér har talgrundlaget for at kunne foretage en tillægsfri restskatteindbetaling.

Om disse to datoer: den 15. februar og den 1. juli, er der sagt en hel del i debatten her. Jeg vil gerne for det første om februardatoen sige, at jeg må meget klart afvise såvel hr. Jens Thofts som fru Pia Gjellerups ønske om, at denne dato flyttes helt tilbage til, forstod jeg, den 1. januar. Det vil i en helt urimelig grad forringe skatteydernes muligheder for at foretage en tillægsfri indbetaling af en opstået restskat. Her tænker jeg navnlig på de skatteydere, der har meget svært ved at forudse præcist, hvordan deres årsindkomst er.

Jeg har det indtryk, at hr. Jens Thoft kun opererer i en lønmodtagerverden, hvor alt er sikkert og forudsigeligt, og hvor man med stor

[Skatteministeren]

præcision kan forudse, hvad den endelige skatbetaling skal være. Men i det virkelige liv er der selvstændige erhvervsdrivende – og sågar også lønmodtagere – der har stærkt svingende indkomster, og hvor der meget nemt pludselig kan opstå en stor restskat, og dér bør der altså i et skattesystem som det danske, med de byrder, vi i øvrigt pålægger skatteyderne, være de gunstigste muligheder for, at man kan få rettet op på det gennem en frivillig indbetaling uden at blive ramt af et tillæg. Derfor må jeg altså klart afvise det.

Hr. Arne Melchior undskyldte næsten, at han i sidste øjeblik var sprunget til som ordfører, men jeg synes faktisk, at hr. Arne Melchior på en meget relevant måde fik sat fingeren netop på dette helt centrale punkt, og jeg deler helt hr. Arne Melchiors opfattelse.

Jeg synes, det var meget interessante tanker, fru Pia Gjellerup havde om at flytte datoen den 1. juli til et senere tidspunkt. Jeg har vel også lov at notere, at det vel er udtryk for en vis nytænkning i Socialdemokratiet på dette punkt, en ganske interessant nytænkning.

Jeg vil gerne her under førstebehandlingen sige, at jeg vil meget positivt overveje den tanke, som fru Pia Gjellerup her har fremsat, men jeg skylder med det samme at gøre opmærksom på, at der er nogle tekniske problemer i det forslag, som fru Pia Gjellerup rejser.

Det er selvfølgelig oplagt, at hvis man rykker datoen for frivillig indbetaling af restskattebeløb op til 25.000 kr. til den 15. august, vil et endnu større antal skatteydere have modtaget årsopgørelsen, men det er stadig væk sådan, at ikke alle har. F.eks. er der mange selvstændige erhvervsdrivende, som under alle omstændigheder først får årsopgørelsen senere på året, men selvfølgelig vil der være flere med, og det er isoleret set tilfredsstillende. Der opstår bare det tekniske problem, at hvis datoen flyttes til den 15. august, vil det vanskeliggøre Statsskattedirektoratets udsendelse af girokort til opkrævning af eventuel resterende skyldig restskat, for girokortene skal korrigeres for den frivillige indbetaling. Hvis det kan ske så sent som til den 15. august, bliver det meget vanskeligt at sende girokort, så vi kan opfylde indbetalingsraterne september, oktober og november. De skal måske så pludselig forrykkes til et senere tidspunkt, og der vil opstå nye problemer, som i hvert fald må overvejes meget grundigt. Det har

hidtil været den almindelige opfattelse, at vi skulle sørge for også at få den resterende restskat ind senest året efter det år, som det vedrører.

Derfor siger jeg her og nu, at jeg synes, fru Pia Gjellerup har været inde på en interessant tanke. Jeg har også selv strejft den ved forskellige lejligheder. Jeg vil gerne gå positivt ind i udvalgsarbejdet og overveje disse ting, men jeg siger allerede nu, at der er nogle tekniske problemer, og jeg mener, de må overvejes meget grundigt, før vi ændrer denne dato, den 1. juli.

Jeg skal til fru Elisabeth Arnold blot sige, at jeg ikke i dag er i besiddelse af en statistik, så jeg kan svare på fru Elisabeth Arnolds spørgsmål om, hvor mange der benytter sig af det, som hr. Jens Thoft kaldte tænkning i frivillig indbetaling af restskat, men det kan selvfølgelig opklares under udvalgsarbejdet, for en sådan statistik foreligger eller kan da skaffes.

Fru Elisabeth Arnold stillede mig også spørgsmålet, om der kunne tænkes at være administrative vanskeligheder forbundet med, at der nu skal tilbageholdes skat ved udbetaling af stipendier fra Statens Uddannelsesstøtte. Det er selvfølgelig klart, at her står vi med et område, hvor der ikke hidtil er blevet tilbageholdt skat, og derfor skal der ske en administrativ omlægning hos udbetaleren. Her står vi altså i den situation, at vi i hovedsagen taler om styrelsen for Statens Uddannelsesstøtte, og det er jo ikke et stort antal enheder, vi skal i kontakt med, og der vil selvfølgelig meget hurtigt gå de drøftelser i gang, som er nødvendige for, at en sådan administrativ omlægning kan finde sted på en forsvarlig måde.

Jeg skal runde det af med endnu en gang at udtrykke tilfredshed med den altovervejende positive holdning til helheden i det forslag, vi her behandler. Selv hr. Aage Brusgaard talte jeg jo op til at levere hele fire plusser og kun to minusser. Lad mig så udtrykke det håb, at det også betyder, at vægtskålen vipper til den rigtige side, når forslaget kommer til den endelige behandling her i salen.

Justitsministeren (H.P. Clausen):

Jeg skal for god ordens skyld kvittere med tak for den positive modtagelse, som mit forslag om at effektivisere inddrivelsen af det offentliges tilgodehavender har fået. Det tyder på, at vi forholdsvis let kan komme igennem

[Justitsministeren]

med den del af den sammenhæng, vi drøfter her i dag.

Jeg forstod ikke alle hr. Jens Thofts betragtninger, som jeg synes gik lidt ved siden af, hvad forslaget egentlig drejer sig om. Restancer skal under alle omstændigheder betales, også under det nuværende system. Nu er der bare tale om – jeg synes, fru Pia Gjellerup udtrykte det meget klart – logiske inddrivelsesfunktioner, som giver nogle lettelser både for publikum og for det offentlige og nogle forenklinger. Det betyder ikke, at man ikke derved skulle kunne ændre på, om restancer skal betales eller ikke betales. Det betyder heller ikke, at restancer bliver mindre gennemskuelige. Det er heller ikke noget med, at pantefogden kommer uvarslet og rykker ud, som hr. Jens Thoft ligesom antydede, med bål og brand. Der er sendt rykkere ud, der er stillet opgørelser op over, hvordan kravene er udregnet, og man kan også protestere, hvis man vil, imod disse krav. Man kan endda afvise fogden og få ham til at gå til domstolen. Jeg synes i og for sig, at den bål- og brandsnak var lidt ved siden af det, som forslaget egentlig drejer sig om.

Ungdomsydelsen er med, ikke fordi ungdomsydelsen eksisterer mere, men fordi der også her eksisterer restancer, som skal ind i systemet. Gamle poster må have den samme behandling som andre af de poster, som nu er regnet op, som skal ind under det nye system.

Jeg siger altså tak for den modtagelse, forslaget fik.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Først en kort bemærkning til justitsministeren. Jeg har altså forstået det korrekt, at det også var tanken, at der skulle udpantes for gammel gæld. Jeg vil spørge justitsministeren, om han finder det i overensstemmelse med de retsprincipper, vi normalt betjener os af, nemlig ikke at ændre på tingene med tilbagevirkende kraft. Det synes jeg i det mindste der er et element af, og det vil jeg bede ministeren om at overveje.

Så vil jeg henvende mig til skatteministeren. Ministerens vilje er jo god nok, når ministeren siger, at formålet er at forebygge, at restancer opstår. Det er jeg fuldstændig enig med ministeren i. Og når ministeren siger, at det, der er væsentligt, er, at vi tilskynder skatteydere til at

forskuksregistrere korrekt, er jeg fuldstændig enig med ministeren. Helt enig, 100 pct.

Når ministeren siger, at det ikke skal være billigere at låne hos skattefar end at låne i banken, er jeg helt enig. Fuldstændig, men så mangler jeg en forklaring på, at vi har en række skatteydere, der har § 59-muligheden, for det er da en kendsgerning, at hvis jeg som revisor forskuksregistrerer mig et par hundrede tusinde kroner for lavt og laver 100.000 kr. i restskat og indbetaler dem med et år og 1½ månedes forsinkelse, gør jeg det rentefrit – og de sidste 25.000 kr. får jeg yderligere 6 måneders kredit på.

Er det ikke rigtigt, at det vil være en fordel for mig, og at jeg ville være godt tosset, hvis jeg ikke benytter mig af muligheden for at forskuksregistrere mig for lavt? Er det ikke også rigtigt, at det aldrig nogen sinde er sket, i hvert fald meget sjældent – når nogle kommuner tager fat på det, bliver de underkendt af Statsskattedirektoratet – at man undersøger, hvem der har misbrugt § 59-systemet, hvem der de sidste 3 år i træk har indbetalt et eller andet beløb, lad os sige over 50.000 kr.? Man tager ikke fat i disse mennesker og siger, at nu skal de forskuksregistreres. Det gør man jo ikke. Det er helt farefrit at registrere sig for lavt, og det har vi jo masser af eksempler, i hvert fald i min branche, revisorbranchen, på at folk gør.

Jeg synes derfor, at vi skal se på ministerens vilje, og så må vi håbe, at han får evnerne undervejs.

Pia Gjellerup (S):

Jeg skal da kvittere for, at skatteministeren i sit svar talte meget varmt om den centrale del i hele forslaget, nemlig ændring af indregningsgrænsen fra 5.000 kr. til 10.000 kr. Det skal jeg kvittere for, og det har jeg ventet med at gøre til her bagefter, fordi jeg synes, det var så godt at have hørt skatteministerens meget varme anbefaling af forslaget.

For nu vil jeg delagtiggøre skatteministeren i – hvis han ikke har vidst det før – at Socialdemokratiet for et par år siden stillede et forslag om at regulere grænsen til 8.000 kr. Men dengang var det sandelig ikke noget, den daværende regering med deltagelse af Venstre kunne gå ind for. Man stemte imod – med en stemme fra hr. Fogh Rasmussen, der så siden er blevet skatteminister. Det er jo dejligt at se, at der er nogen, der bliver fornuftigere, som tiden går, og

[Pia Gjellerup]

endda så fornuftig, at man kan tale meget varmt for forslaget.

Et andet punkt, skatteministeren berørte, var spørgsmålet om en vis betænkelighed, der var ytret fra vores side, om den store stigning i procenttillægget, op til 10 pct., og da redegjorde skatteministeren så for, hvis man omregnede denne procent, hvad den så ville være i almindelige renteprocenter. Vi nåede frem til, kunne jeg forstå, et eller andet sted mellem ca. 11 pct. og ca. 15 pct. afhængig af, om renteaftgift blev indregnet.

Udgangspunktet for denne beregning var en kredittid, som skatteministeren oplyste til gennemsnitligt at være 14½ måned. Jeg vil gerne spørge, om udgangspunktet for beregningen af den gennemsnitlige kredittid så er den 15. februar. For det er i virkeligheden dér, kreditten for alvor begynder med det forslag, som er stillet i den samme sammenhæng. Det betyder, at man, hvis man er i den situation, at man kan bestemme selv, hvornår ens skat betales i løbet af året, faktisk kan vente helt til den 15. februar det følgende år. Hvis skatteministeren ikke er i stand til at svare på det nu, vil vi bede om at få afklaret i udvalget, hvordan denne kredittid reelt er beregnet.

Men i hvert fald, skatteministerens forklaring var, at man landede på noget, der i virkeligheden minder om markedsrenten. Og det er det, vi bruger som argument for at sige, at der er ingen grund til at udvide adgangen, snarere tværtimod ønsker vi at skærpe adgangen til at opnå at betale skat væsentligt senere end skatteåret, og udvidelsen fra 1. til 15. februar giver en mulighed for at nedbringe sin restskat til under 25.000 kr., sådan at man for hele beløbet kan slippe for en ekstra rente.

Vi synes, loven skal skærpes, så denne frist flyttes til den 31. december, og argumentet er, at den største straf, de pågældende, der har særdeles god oversigt over deres økonomi og derfor i særdeles høj grad tilstræber lige netop den situation at komme til at betale skat efter skatteåret, kan komme ud for, er at betale noget, der minder om markedsrenten, for at have lånt penge af det offentlige. Det synes jeg ikke er en særlig stor straf, og det synes jeg heller ikke skatteministeren i forhold til alle andre skatteydere argumenterede med. For for alle andre skatteydere vil det være resultatet af en senere indbetaling end den 1. juli.

Så til sidst spørgsmålet om at flytte fristen fra 1. juli til 15. august for indbetalinger af de mindre restskatter, altså under 25.000 kr. Skatteministeren meddelte, at det var en interessant nytænkning fra Socialdemokratiets side. Det var i hvert fald interessant nytænkning, som skatteministeren blev præsenteret for allerede sidste år. Jeg skal sige, at det er væsentligt at se det i sammenhæng med en forhøjelse af indregningsgrænsen og med den udvikling, som vi desværre også må se i øjnene i år, at der vil blive overordentlig mange problemer med at få årsopgørelserne ud i tilstrækkeligt omfang i tide. Derudover kommer den forøgelse af procenttillægget, som gør det meget mere dramatisk at overskride den 1. juli. Det er begrundelserne for, at vi faktisk mener, at man ganske alvorligt skal overveje en udskydelse til 15. august. Vi er selvfølgelig rede til at se på en løsning af de tekniske problemer, der er i den sammenhæng.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Fru Pia Gjellerup stillede mig spørgsmålet om, hvordan den gennemsnitlige kredittid er beregnet. Nu er det selvfølgelig et meget teknisk spørgsmål, og gennemsnitlige kredittider kan beregnes på mange måder. En meget enkel måde at opfatte det på, er at sige:

Restskatten er f.eks. opstået i løbet af 1988. Så regner man med et udgangspunkt i midten af 1988 og går frem til det tidspunkt, hvor en sådan restskat indbetales. En sådan restskat, hvor der er lagt tillæg på, vil jo blive indbetalt i månederne september, oktober, november 1989. Regner man antallet af måneder fra midten af 1988 til ca. midten af de 3 girokort, nemlig september, oktober, november, får fru Pia Gjellerup 14½ måneders gennemsnitlig kredittid.

Sådan kan man beregne det, og dermed har jeg også svaret, at der sådan set ingen sammenhæng er mellem datoen 1. eller 15. februar, for her taler vi netop udelukkende om den restskat, hvoraf der skal beregnes procenttillæg. Det er den restskat, som indbetales efter fristernes udløb i 3 rater. Derfor regnes den gennemsnitlige kredittid frem til det tidspunkt, hvor en sådan restskat indbetales. Det giver altså 14½ måned.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Deraf kan man så se, at der er nogle, der får en ganske overordentlig fordelagtig kredit ved

[Pla Gjellerup]

at kunne vente med at betale endog særdeles store beløb indtil den 15. februar i det følgende år, for det er jo valget mellem den ene og den anden mulighed. Det er valget fra det øjeblik, man konstaterer, at man har en restskat og man kan slippe uden om procenttillægget, og til det tidspunkt, hvor procenttillægget rent faktisk skal falde. Det er den tid, der er interessant. Det kan vi så lave nogle regneøvelser på under udvalgsbehandlingen.

Jeg er selvfølgelig enig i, at hvis man ser på den almindelige beregning af den almindelige skatteydere procenttillæg, er skatteministerens beregning rigtig. Men skatteyderen må se på alternativet, og det er: Hvornår kunne jeg være sluppet for dette procenttillæg? Så er vi nede på en meget, meget kortere tid, dette procenttillæg i virkeligheden skal relateres til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Med hensyn til udvalgsbehandling stiller jeg følgende forslag:

Lovforslaget under punkt 3 henvises til Retsudvalget, og lovforslaget under punkt 4 henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget.

Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 72:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af forretningsorden for Folketinget.

Af Ninn-Hansen (KF), Henning Rasmussen (S), Lilli Gyldenkilde (SF), Povl Brøndsted (V) og Poulsgaard (FP).

(Fremsat 17/3 89).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Torben Lund (S):

En lang række af de ændringer i Folketingets forretningsorden, der her lægges op til, er ændringer, der alene har til formål at give forretningsordenen en sprogbrug, som er nutidig, og så i øvrigt i forretningsordenen få nedfældet, af den praksis, som har udviklet sig på en lang række områder, også kommer til at stå skriftligt i forretningsordenen, og vi kan naturligvis kun hilse med tilfredshed, at vi får ajourført forretningsordenen.

Vi kan også gå ind for, at man nu får etableret Sundhedsudvalget som et permanent udvalg i Folketinget. Sundhedsområdet er kæmpestort, og jeg tror, det er vigtigt, at det får sit eget udvalg. Derudover er der vel også det at sige til det, at nu er Sundhedsministeriet kommet, og jeg tror, at Sundhedsministeriet som selvstændigt ministerium er kommet for at blive.

Men hensyn til opgavefordelingen mellem udvalgene synes jeg, den ser fornuftig ud, sådan som den er beskrevet i beslutningsforslaget. Jeg kan også give tilslutning til det udgangspunkt, jeg forstår man har haft i præsidi- et, om, at man fastholder opgavefordelingen mellem Folketingets udvalg, uanset at der sker ressortændringer imellem ministerierne.

Med hensyn til høringer vil jeg godt gøre et par bemærkninger. Det eneste, der er kommet med i beslutningsforslaget her, er jo den type, hvor man prøver gennem en høring at skaffe sig viden i forbindelse med ny lovgivning eller i forbindelse med en nyudvikling i samfundet. Vi kan naturligvis tilslutte os, at vi nu får skabt en udtrykkelig hjemmel til, folketingsudvalg selv kan beslutte at afholde den slags høringer. At de kan gøre det på eget initiativ og med udvalget som sådant som arrangør af den pågældende høring, synes jeg er en god foranstaltning at få skabt hjemmel til i forretningsordenen, og det er jo i virkeligheden også en udtrykkelig præcisering af en praksis, man tidligere har haft.

Jeg vil i den forbindelse understrege, hvor vigtigt det er, at vi sørger for, at udvalgene også får tilstrækkelige økonomiske muligheder for i realiteten at lave rimelige høringer, og at vi ikke gennem den fordeling, der sker af Folketingets midler til det formål, får lagt urimelige begrænsninger på udvalgenes muligheder for at etablere høringer, sådan at tilbudet bliver reelt for udvalgene.